

HỎI 79

NHỮNG NGÀY TẾT TUNG BỪNG

Sáng sớm hôm sau Kinh Đô giám đã cưới ngựa tới bái tạ, nói:

- Hôm qua nhận được tin mừng, văn sinh thấy quả là đại nhân có lòng ưu ái lắm, nên đã phí tâm lo cho, ơn này nguyện ghi khắc không quên.

Hai người uống trà nói chuyện một lúc thì Kinh Đô giám đứng dậy cáo từ. Lúc sắp ra về hỏi:

- Văn đại nhân chừng nào cho chúng mình uống rượu mừng?

Tây Môn Khánh đáp:

- Chắc là cũng sắp rồi, không mời đâu được.

Nói xong tiễn Kinh Đô giám ra về.

Trở lại đại sảnh, Tây Môn Khánh sai giết một con lợn, một con dê, soạn một vò rượu ngon, một xấp gấm đại hồng thêu, một xấp lụa xanh và một trăm cái bánh, rồi sai Xuân Hồng cầm thiệp đem tới phủ Giám sát tạ ơn Tống Ngự sử.

Xuân Hồng đem lễ tới, Tống Ngự sử cho gọi vào hậu sảnh, thưởng trà và ba tiền, rồi sai đem hồi thiệp về cho chủ.

Xuân Hồng đem thiệp về. Tây Môn Khánh mở ra xem thấy viết:

- "Kính gửi Đại Cẩm y Tây Môn Khánh tiên sinh, đã hai lần văn sinh quấy rầy quý phủ, được tiên sinh lo cho thập phần chu đáo, nay lại cho lễ hậu như thế này, văn sinh luống những hổ thẹn, chẳng biết lấy gì báo đáp. Việc của nhị vị Kinh, Ngô như vậy là xong, văn sinh cũng bớt phần lo lắng. Nay có thiệp này đa tạ đại nhân. Văn sinh Tống Kiều Niên kính bái".

Sau đó gia nhân của Tống Ngự sử đem tới một trăm cuốn lịch năm mới, một xấp giấy tốt gồm một vạt tờ và một con lợn để đáp lễ.

Ít hôm sau thì có văn thư về, thăng Ngô Đại cứu lên chức Chỉ huy Kiểm sự. Tây Môn Khánh đưa cho anh vợ ba chục lạng bạc để lo làm tiệc mừng.

Ngày hai mươi bốn thì Ngô Đại cứu nhận được ấn tín mới. Tây Môn Khánh lại sai đem một con dê một vò rượu, và nhờ người viết một áng văn chúc mừng trên lụa, sai gia nhân đem tới mừng.

Sau khi Ngô Đại cứu nhậm chức mới, Tây Môn Khánh lại bày tiệc mời Ngô Đại cứu tới để chúc mừng.

Tiếp đó thì gia quyến của Hà Thiên hộ từ kinh tới. Tây Môn Khánh sai viết thiệp, đề tên Nguyệt nương, rồi cho gia nhân đem trà và bánh tới mừng gia quyến họ Hà.

Ngày hai mươi sáu, Tây Môn Khánh mời Ngô Đạo quan và mười hai vị đạo sĩ của miếu Ngọc Hoàng tới nhà tụng kinh làm lễ trăm ngày cho Bình Nhi. Thân bằng quyến thuộc đều đem lễ vật tới. Tây Môn Khánh cho bày tiệc khoản đãi mọi người. Tiệc kéo dài tới tối mới vãn.

Ngày hai mươi bảy, Tây Môn Khánh sai gia nhân đem biếu quà tết cho mọi người. Ứng Bá Tước, Tạ Hy Đại, Thường Trí Tiết, các quản lý Phó, Hàn, Cam, Bôn Tứ và Thôi Bản, mỗi nhà được biếu một con lợn, nửa con dê, một vò rượu, một bao gạo và một lạng bạc. Đám ca nữ Quế Thư, Ngân Nhi, Ái Nguyệt, mỗi người được tặng một bộ xiêm y và ba lạng bạc.

Nguyệt nương thì sai Lai An đem gạo, mì, hương nến và tiền bạc tới cho hai sư bà Vương, Tiết để làm lễ cuối năm.

Trong nhà bận rộn suốt từ sáng đến tối.

Thấm thoát đã đến ngày cuối năm, nhà nhà rộn rịp đón xuân vui tết, cảnh tung bưng nhộn nhịp về khắp nơi. Những câu đối viết trên giấy đỏ, dán tại cổng mọi nhà nổi bật dưới trời tuyết trắng.

Tây Môn Khánh làm lễ cúng tất niên cho Bình Nhi, sau đó cho bày tiệc trong hậu đường, cả nhà quây quần ăn uống

chuyện trò vui vẻ. Gia nhân a hoàn lớn nhỏ trong nhà kéo nhau tới lạy chào chúc tụng. Tây Môn Khánh và Nguyệt nương đã chuẩn bị sẵn quà như vải lụa, khăn tay và những phong bao đựng tiền để thưởng cho khắp lượt gia nhân.

Hôm sau, ngày Nguyên đán của năm Trùng hóa Nguyên niên, Tây Môn Khánh dậy sớm, mũ áo chỉnh tề, cân đai rực rỡ, làm lễ tế trời đất tại nhà, rồi ăn sáng. Sau đó cưỡi ngựa tới chúc Tết Tuân án Ngự sử và các quan trên.

Ở nhà, đám tiểu nương cũng dậy sớm, ăn mặc xiêm y mới, trang điểm lộng lẫy, mỗi người như một đóa hoa tươi, kéo nhau vào thượng phòng lạy mừng chúc Tết Nguyệt nương.

Bình An và vài viên Tiết cấp mặc quần áo mới, đứng ở cổng để nhận thiệp chúc Tết và đưa đón các quan chúc cùng khách khứa ra vào. Đại An và Vương Kính ở đại sảnh lo trà nước, cả hai đều đội khăn đi hài và mặc quần áo mới. Các quản lý, chủ quản, các bạn hàng buôn bán kéo tới chúc Tết như nước chảy. Một mình Kính Tế lo việc tiếp khách, mệt bỏ hơi tai.

Tối trưa, Tây Môn Khánh chúc Tết các quan trong phủ huyện xong, vừa về tới nhà thì Vương Tam mũ áo chỉnh tề tới chúc Tết. Tây Môn Khánh mời lên đại sảnh. Vương Tam lạy bốn lạy, vái tám vái rồi xin thỉnh Nguyệt nương ra để lạy mừng. Nhưng Tây Môn Khánh dẫn Vương Tam vào thượng phòng để bài kiến. Xong lại mời ra đại sảnh uống rượu.

Đang uống rượu trò chuyện thì thấy Hà Thiên hộ tới chúc Tết. Tây Môn Khánh gọi Kính Tế ra tiếp chuyện Vương Tam, còn mình thì ngênh tiếp Hà Thiên hộ.

Wương Tam uống vài chung rượu rồi cáo từ, Kính Tế tiễn ra ngoài.

Lát sau thì Kinh Đô giám, Văn Chỉ huy, Kiều Đại hộ và nhiều quan chức khác tới. Tây Môn Khánh cho dọn tiệc khoản đãi tới chiều.

Tối mồng một Tết, Tây Môn Khánh ngủ tại thượng phòng với Nguyệt nương.

Hôm sau, mồng hai Tết, Tây Môn Khánh uống rượu tân niên ở ngoài, tới chiều tối mới về, thì Hàn Di phu, Bá Tước, Hy

Đại, Trì Tiết và Hoa Tử Do tới chúc Tết. Tây Môn Khánh sai dọn tiệc khoản đãi, Hàn Di phu và Hoa Tử Do nhà ở ngoại thành nên cáo từ về trước. Mấy người khác tiếp tục ngồi lại uống rượu trò chuyện.

Lát sau Ngô Nhị cữu tới chúc Tết mọi người, rồi vào trong chúc Tết chị, sau đó mới trở ra dự tiệc. Bữa tiệc kéo dài tới canh một mới vãn. Tây Môn Khánh tiễn khách về, quay vào thấy Đại An đứng hầu, bèn hát hàm ra hiệu. Đại An hiểu ý bước tới ghé tai chủ nói nhỏ:

- Hiện không có ai ở đó.

Nói xong đi trước, Tây Môn Khánh theo sau, vào phòng vợ Bôn Tứ. Vợ Bôn Tứ mặc xiêm y mới, trang điểm đẹp để ra ngênh tiếp. Hai người vui say ân ái. Sau cuộc mây mưa, Tây Môn Khánh hỏi:

- Tiểu danh nàng là gì nhỉ?

Vợ Bôn Tứ đáp:

- Tôi họ Diệp, là con thứ năm trong nhà nên có tiểu danh là Diệp Ngũ Thư.

Nguyên Diệp Ngũ Thư xuất thân là vú em, sau tư thông với Bôn Tứ mà thành vợ chồng, được Bôn Tứ đem về ở chung trong dãy nhà Tây Môn Khánh dựng cho gia nhân ở. Diệp thị năm nay ba mươi hai tuổi, bản tính dốt nát.

Lát sau Diệp thị hỏi:

- Sao Bôn Tứ đi mà giờ này chưa thấy về?

Tây Môn Khánh đáp:

- Đáng lẽ thì phải về rồi, nhưng rất có thể Hạ đại nhân giữ hấn ở lại ít ngày.

Sau đó cho Diệp thị vài lạng bạc rồi nói:

- Ta muốn cho nàng một bộ quần áo, nhưng sợ Bôn Tứ biết thì không tiện, chi bằng nàng cầm ít tiền này mua lụa vải mà may.

Nói xong bước ra. Diệp thị cảm tạ rồi đưa ra cửa. Đại An đã chờ sẵn bên ngoài để đưa chủ vào hậu phòng.

Nghĩ cũng nực cười, trước khi thông gian với Tây Môn Khánh, thì Diệp thị đã thông gian với Đại An trong một thời

gian. Bây giờ thì Diệp thị thông gian cùng lúc với cả hai chủ tớ.

Đưa chủ vào trong xong, Đại An trở ra đem một ít rượu thịt, rủ Bình An tới phòng Diệp thị ăn uống cười giỡn cho tới canh hai. No say, Bình An ra căn phòng ngoài cổng mà ngủ. Đại An ngủ lại với Diệp thị.

Diệp thị bảo:

- Tôi hầu hạ gia gia như thế này, chỉ sợ Hàn tẩu ở cạnh đây biết, lỡ có gì xảy ra, các nương nương đánh mắng tôi rồi làm sao?

Đại An bảo:

- Trong nhà này ngoài Đại nương và Ngũ nương ra thì không đáng sợ. Tuy nhiên, Đại nương coi vậy mà còn dễ chịu, có gì cũng đỡ, chỉ ngại nhất là Ngũ nương. Bây giờ nàng nghe tôi, nhân tiết xuân, mua cái gì tới chúc mừng Đại nương trước đi. Đại nương thì không thiếu gì, nhưng lại thích nhất bánh sữa, nàng mua một ít bánh sữa và với thứ khác đem tới lạy mừng, chắc chắn sẽ được Đại nương hậu đãi. Rồi tới mồng chín này là sinh nhật Ngũ nương, nàng cũng phải có lễ vật tới chúc thọ, có vậy Ngũ nương mới bớt cái miệng giùm nàng một khi chuyện này bị lộ.

Diệp thị nhất nhất theo lời Đại An.

Hôm sau, mồng ba tết, nhân lúc Tây Môn Khánh ăn tiệc tân niên ở ngoài, Đại An mua giùm cho Diệp thị một quả đựng đầy bánh sữa và các món ăn khác, đem đến thượng phòng. Nguyệt nương hỏi:

- Cái gì đây?

Đại An đáp:

- Đây là Bôn Tứ tẩu tẩu nhờ tôi đem tới hiếu kính Đại nương.

Nguyệt nương bảo:

- Chồng nó không có nhà, lấy tiền đâu mà bày vẽ thế này. Phí tâm quá.

Nói xong sai a hoàn thâu nhận, lại sai soạn một quả đồ ăn và bánh trái, cho Đại An đem tặng vợ Bôn Tứ, rồi dặn:

- Người bảo nó là ta có lời cảm ơn.

Đại An vâng lời, đem các thứ xuống cho Diệp thị.

Tây Môn Khánh về tới nhà thì Ngô Đạo quan tới chúc tết. Hai người uống rượu tại đại sảnh. Lát sau Ngô Đạo quan cáo từ. Tiễn Ngô Đạo quan xong trở vào bảo Đại An:

- Người tìm gặp Văn tẩu, bảo là ta muốn tới chúc tết Lâm thái thái xem Văn tẩu nói sao.

Đại An thưa:

- Gia gia khỏi phải hỏi, hôm nay Văn tẩu có cười lừa tới đây. Gặp tôi ngoài cổng Văn tẩu có dặn rằng, ngày mai mồng bốn, Vương Tam sẽ đi Đông Kinh chúc tết Lục Hoàng thái úy, Lâm thái thái có nhắn là mồng sáu thỉnh gia gia tới thưởng xuân.

Tây Môn Khánh mừng lắm, hỏi lại:

- Có thật Văn tẩu nói vậy không?

Đại An đáp:

- Chẳng lẽ tôi dám bịa chuyện nói dối gia gia hay sao.

Tây Môn Khánh gật đầu, quay vào thượng phòng. Vừa ngồi xuống thì Lai An vào báo:

- Ngô Đại cứu tới.

Tây Môn Khánh chưa kịp bước ra thì đã thấy Ngô Đại cứu cầm đai mũ măng rục rở, vào vái chào chúc tết Tây Môn Khánh rồi nói:

- Ngô Khải tôi đội ơn dưỡng tiến cử, đã quấy rầy dưỡng nhiều, lại được dưỡng cho lễ quá hậu, thật không biết lấy gì báo đáp. Hôm qua dưỡng có quang lâm tới tôi nhưng tôi lại vắng nhà, nay tới đây trước là chúc tết dưỡng, sau là lạy tạ về tôi thất lễ hôm qua.

Nói xong sụp xuống lạy. Tây Môn Khánh hoảng lên, đành sụp xuống lạy trả rồi nâng anh vợ lên mà bảo:

- Xin chúc mừng Đại cứu về việc thăng chức. Còn chỗ anh em trong nhà, Đại cứu phải xử sự tự nhiên thân mật thì vợ chồng tôi mới được yên lòng.

Nói xong lại vái dài, Ngô Đại cứu vội vái trả.

Nguyệt nương xiêm y sang trọng bước ra, phục xuống lạy mừng anh. Ngô Khải vội xua tay:

- Thôi, đại khái là được rồi, chỗ anh em ruột thịt việc gì phải khách sáo, vả lại thường ngày tôi vẫn nhờ vả vợ chồng cô và dưỡng dầy nhiều, cô đừng khiến tôi khó nghĩ.

Nguyệt nương lạy xong đứng dậy nói:

- Giúp đỡ ca ca là bổn phận của vợ chồng tôi.

Ngô Khải nói:

- Cô nói vậy chứ tôi nhờ vả nhiều quá, cũng làm phiền cô và dưỡng lăm chứ.

Ngọc Lâu và Kim Liên nghe nói Ngô Khải đang ở thượng phòng, bèn rủ nhau tới lạy chào chúc tết, rồi ai về phòng nấy.

Tây Môn Khánh bảo:

- Bây giờ chắc Đại cữu cũng chẳng đi đâu nữa, xin Đại cữu cởi áo uống rượu với vợ chồng tôi.

Nói xong gọi a hoàn dọn tiệc. Ngọc Tiêu và Tiểu Ngọc bước ra lạy mừng Ngô Khải rồi dọn tiệc. Ba người ngồi vào bàn. Nguyệt nương dùng chung vàng rót rượu mời anh và chồng. Tây Môn Khánh cũng rót rượu mời anh vợ rồi nói:

- Việc áo nhậm của Đại cữu đã xong xuôi chưa?

Ngô Khải đáp:

- Cũng xong cả rồi, chỉ còn vài cái đôn là chưa tới thăm được thôi. Ngày mai tốt ngày, tôi sẽ làm lễ khai ấn tại Vệ Môn, dọn một tiệc nhỏ, gọi các thuộc cấp các nơi tới để gặp gỡ, nhất là các quan chức trưởng đôn, sau đó sẽ đi một lượt các đôn để xem công việc. Vị Chỉ huy tiền nhiệm Đình đại nhân làm hỏng mọi việc, nghe đâu đang bị Ngự sử đàn hạch. Nay tôi thay thế thì phải đốc lòng lo việc, đốc thúc thuộc cấp trong việc lương thực thuế má và khai báo minh bạch tại các đôn các kho mới được.

Tây Môn Khánh hỏi:

- Tổng cộng có khoảng chừng bao nhiêu đôn điền tất cả?

Ngô Khải đáp:

- Thời Thái Tổ, cho lập đôn điền làm kế nuôi binh. Từ trước hàng năm chỉ phải nộp lúa một kỳ vào mùa thu gọi là thu lương, sau này vì phép Thanh Miêu của Tể tướng Vương An Thạch, tăng thêm một kỳ vào mùa hạ nữa gọi là hạ thuế. Trong vùng Tế Châu thuộc quyền cai quản của tôi hiện nay, không kể

những nơi bỏ hoang thì tổng cộng có chừng hai vạn bảy ngàn đôn điền. Thu lượng hạ thuế bây giờ lại phải nộp bằng tiền, mỗi đôn điền nộp một lượng tám tiền, như vậy tổng cộng số thuế cũng lên tới năm vạn lượng mỗi năm, cứ cuối năm thì phải gom đủ nộp cho phủ Đông Bình để sung vào việc nuôi quân mã.

Tây Môn Khánh lại hỏi:

- Thế còn chỗ lợi tức dư ra thì sao?

Ngô Khải đáp:

- Dư thì kể cũng có dư, nhưng còn phải bù đắp vào những năm mất mùa, lại còn phải giúp đỡ cho dân chúng trong vùng. Mọi việc đều có sổ sách đàng hoàng để tránh việc công luận dàm tiếu.

Tây Môn Khánh nói:

- Nhưng làm sao mà đúng theo sổ sách được, mình cũng phải có chút ít bù đắp công khó nhọc chứ.

Ngô Khải gạt đầu:

- Thì cũng có chút đỉnh, chẳng giấu gì dưỡng, năm nào mà khá thì cuối năm cũng có được khoảng trăm lượng, rồi thuộc cấp nó biểu gà, vịt, dê, lợn, rượu trà kể cũng tạm tạm. Nhưng mọi chuyện thì cũng đều nhờ dưỡng dầy để ý che chở phù trì cho.

Tây Môn Khánh nói:

- Thì tôi cũng chỉ mong đại cữu được dư giả mà mát mặt với người ta, còn chỗ anh em trong nhà, lúc nào tôi chẳng hết lòng.

Anh em vợ chồng uống rượu nói chuyện cho tới canh một, Ngô Khải mới cáo từ. Tây Môn Khánh tiễn anh vợ rồi xuống phòng Kim Liên.

Hôm sau, vợ Hà Thiên hộ là Lam thị sai gia nhân đem thiệp tới mời Nguyệt nương và các tiểu nương mong sáu tối dự tiệc.

Hôm đó Tây Môn Khánh cùng Ngô Khải và Ứng Bá Tước đến dự tiệc tại nhà Văn Chỉ huy, trong tiệc có ca công vũ nữ giúp vui.

Sau đó nhân Nguyệt nương và các tiểu thiệp tới nhà Hà Thiên hộ, Tây Môn Khánh cưỡi ngựa tới phủ Vương Chiêu Tuyên, có Đại An và Cẩm Đồng đi theo. Vương Tam vắng nhà.

Văn tẩu đã chờ sẵn, đem thiếp của Tây Môn Khánh vào thưa với Lâm thái thái, rồi trở ra mời Tây Môn Khánh vào. Tây Môn Khánh theo Văn tẩu đi qua đại sảnh, vào thẳng hậu phòng. Lâm thái thái mặc lễ phục đại hồng, châu giắt ngọc đeo, trang điểm lộng lẫy nghênh tiếp. Đồi bên thi lễ, rồi phân ngôi chủ khách mà ngồi, a hoàn đem trà ra, Lâm thái thái mời Tây Môn Khánh uống trà rồi sai gia nhân đem ngựa của chủ tớ Tây Môn Khánh vào đằng sau.

Qua vài tuần trà, Lâm thái thái mời Tây Môn Khánh cởi áo ngoài ra nhập tiệc, đoạn nói:

- Tiệp nam đã lên Đông Kinh từ hôm mồng bốn để chúc tết chú vợ của nó là Lục hoàng thái úy, chắc cũng phải sau Nguyên tiêu mới về được.

Tây Môn Khánh cởi áo ngoài đưa cho Đại An cầm, bên trong, Tây Môn Khánh mặc áo đoạn bạch thêu hình phi ngư màu thiên thanh, trông thập phần lịch sự, Lâm thái thái rót rượu vào chung vàng hai tay nâng mời, ánh mắt long lanh bằng muôn vạn câu nói. Tây Môn Khánh vui vẻ ăn uống. Trên bàn tiệc, đĩa ngọc chén vàng, sơn hào hải vị la liệt.

Rượu được vài tuần, Tây Môn Khánh tỏ ý mời Lâm thái thái và vợ Vương Tam ngày mai tới dự tiệc và xem đèn. Lâm thái thái đã quá say mê Tây Môn Khánh. Tây Môn Khánh nói gì mà chẳng nghe, do đó vui vẻ nhận lời ngay. Tây Môn Khánh mừng lắm. Hai người kê vai áp má mắt đi mà lại mà chén tạc chén thù. Lát sau men rượu nồng nàn, lòng xuân phơi phới, Lâm thái thái cầm tay Tây Môn Khánh dắt vào giường cộng lực truy hoan.

Mây qua mưa tạnh, hai người lại tiếp tục uống rượu cho tới canh hai. Tây Môn Khánh đứng dậy cáo từ. Đại An dẫn ngựa ra cổng sau, cùng Cẩm Đồng đưa chủ về.

Tây Môn Khánh về tới cổng, Bình An mở cổng thưa:

- Hôm nay có người của Tiết công công tới đưa thiếp, thỉnh gia gia sáng mai tới hoa viên ở ngoại thành thưởng xuân. Lại có gia nhân của Vân đại nhân đem năm tấm thiếp tới thỉnh các nương nương dự tiệc.

Tây Môn Khánh gật đầu xuống ngựa vào nhà, rồi vào thẳng phòng Nguyệt nương, thấy cả Ngọc Lâu và Kim Liên cũng đang có mặt.

Nguyệt nương và đám tiểu thiếp cũng vừa mới từ nhà Hà Thiên hộ về, đang ngồi nói chuyện thì Tây Môn Khánh vào. Mọi người đứng dậy chào. Nguyệt nương hỏi:

- Hôm nay chàng đi những đâu mà giờ này mới về?

Tây Môn Khánh đáp:

- Ứng Nhị ca cứ giữ lại uống rượu, bây giờ mới dứt ra mà về được đây.

Nguyệt nương nói:

- Tiệp hôm nay tại nhà Hà Thiên hộ cũng vui lắm. Hà nương nương cũng còn nhỏ tuổi, năm nay mới có mười tám, nhan sắc xinh đẹp lắm, mà đức tính nhu mì, tài học thông kim bác cổ, mới về với Hà đại nhân chừng hai năm nay thôi. Trong nhà gia nhân đầy tớ nhiều lắm, hầu hạ riêng Hà nương nương cũng có tới bốn a hoàn thân tín và hai người bề tôi. Rõ là gia đình trăm anh thế phiệt lâu đời.

Tây Môn Khánh ngồi xuống nói:

- Thì Hà nương nương là cháu của Lâm Thái giám trong Nội cung mà. Nghe nói là sau đám cưới, Hà nương nương đem về nhà chồng nhiều tiền của lắm.

Nguyệt nương hỏi:

- Vân Chỉ huy vừa mới sai người đem năm tấm thiếp mời chị em chúng tôi ngày mai tới dự tiệc, chàng có cho chúng tôi đi hay không?

Tây Môn Khánh đáp:

- Bên đó đã mời thì các nàng cứ đi cho đông đủ. Việc gì còn phải hỏi nữa.

Nguyệt nương bảo:

- Như vậy thì cũng phải để Tứ nương ở nhà để lo tiếp khách chứ. Ngày tết ngày nhất, khách khứa tấp nập, chẳng lẽ trong nhà không có ai tiếp đãi hay sao.

Tây Môn Khánh gật đầu:

- Để Tuyết Nga ở nhà cũng được, bốn chị em cứ đi đi. Ngày

mai Tiết Thái giám cũng mời tôi ra ngoại thành thưởng xuân. Tôi lười đi quá, không hiểu thời tiết mùa xuân thế nào mà bệnh đau lưng của tôi lại có vẻ gia tăng.

Nguyệt nương bảo:

- Lung chàng đau nhiều, sợ là năm trước chàng ngã ở bờ tường, năm nay làm đau lại chẳng, nên mời Nhiệm Y quan tới coi rồi cho thuốc thì hơn, cứ ở đó mà than hay sao.

Tây Môn Khánh cười:

- Mặc kệ nó, không sao đâu, vài hôm chắc hết.

Đoạn bàn với vợ:

- Bây giờ cũng bắt đầu tiết hoa đăng, chẳng lẽ ngày mai mình không soạn tiệc mời các bà các cô hay sao. Ít nhất cũng phải mời Hà nương nương, Chu Thủ bị phu nhân, Kinh Đô giám phu nhân, cụ thân sinh Trương Đoàn luyện, rồi nhị vị cữu mẫu, mẫu thân Thôi Bản, và cả mẫu thân của Vương Tam nữa chứ. Rồi cũng phải gọi đoàn hát trong phủ Vương Hoàng thân tới và ít nhạc công ca nữ. Lại còn chuyện làm dàn pháo bông nữa. Mọi năm Bôn Tứ lo việc đó, năm nay đi Đông Kinh giờ này cũng chưa về, biết sai ai đây.

Nguyệt nương chưa kịp nói gì thì Kim Liên đã mau miệng:

- Bôn Tứ không có nhà thì sai vợ Bôn Tứ cũng được chứ gì.

Tây Môn Khánh lờm Kim Liên:

- Ai hỏi mà nói? Có cái miệng cứ bép xa bép xép.

Nguyệt nương nói:

- Đã đành là phải làm tiệc thưởng đăng, nhưng mẹ của Vương Tam thì chúng tôi chưa một lần quen biết. Người ta không quen với mình, làm sao mà mời, chỉ sợ người ta không tới.

Tây Môn Khánh làm vẻ tự nhiên:

- Lâm thái thái đã bắt con trai nhận tôi là cha nuôi, như vậy cũng là chỗ thân thích, mà đã là thân thích thì mình cứ mời cho người ta khỏi trách, còn tới hay không mặc kệ người ta.

Nguyệt nương nói sang chuyện khác:

- Ngày mai tôi không tới nhà Vân Chỉ huy đâu, có thai có nghén mà tết nhất cứ vắc bụng đi hết nhà này sang nhà khác rồi người ta nói.

Ngọc Lâu bảo:

- Sợ gì mà sợ, bụng Đại nương cũng chưa rõ lắm đâu. Người ta mời thì mình cứ đi, không sao cả, tết nhất thì cũng phải đi đây đi đó cho vui.

Mọi người uống trà nói chuyện. Lát sau Tây Môn Khánh vào phòng Tuyết Nga. Kim Liên thấy Tây Môn Khánh đến với Tuyết Nga thì giận lắm, bỏ về phòng ngay.

Tây Môn Khánh vào với Tuyết Nga. Sau phút chuyện trò là giây ân ái. Tây Môn Khánh ít đến với Tuyết Nga, nên đêm đó được Tuyết Nga đối xử rất mặn nồng.

Sáng sớm hôm sau Bá Tước tới, nói với Tây Môn Khánh:

- Hôm qua Vân đại nhân có gửi thiệp tới mời tiện nội hôm nay đi hầu tiệc các tẩu tẩu ở đây. Nhưng tiện nội thì quần áo đã thiếu, lại toàn đồ cũ, nữ trang lại chẳng có gì, ngày tết ngày nhất như vậy sợ người ta cười, nhưng chẳng lẽ lại từ chối không đi. Cho nên tôi phải dậy sớm, nói với đại ca, xem các tẩu tẩu có quần áo nữ trang trăm thoa gì không dùng đến, làm ơn cho tiện nội tôi mượn đồ để đi dự tiệc.

Tây Môn Khánh quay lại bảo Vương Kinh:

- Người vào trong thưa với Đại nương đi.

Bá Tước nói:

- Ứng Bảo nó đang đợi ở ngoài, có gì đại ca cho gói kỹ lại rồi đưa cho nó.

Wương Kinh vào trong, lúc lâu sau ôm ra một gói lớn, đưa cho Ứng Bảo mà dặn:

- Trong này có hai bộ quần áo bằng đoạn hồng thêu kim tuyến, trăm hoa lớn nhỏ năm cái, và một đôi vòng vàng.

Ứng Bảo gật đầu đem về.

Trên đại sảnh, Tây Môn Khánh mời Bá Tước uống trà rồi nói:

- Hôm nay Tiết Thái giám mời tôi ra ngoại thành uống rượu thưởng xuân, nhưng tôi ngại đi quá. Ngô Đạo quan cũng gửi thiệp mời ngày mồng chín tới dự lễ khai xuân, chắc tôi không đi được, để thẳng rể tôi đi thay vậy. Máy hôm nay, chẳng hiểu có phải tôi uống nhiều rượu quá hay không mà đau lưng quá, ngồi đứng đã đau, mà nằm cũng đau nữa.

Bá Tước bảo:

- Có lẽ tại đại ca uống nhiều rượu quá nên hỏa nó tụ ở hạ bộ, đại ca nên bớt rượu đi thì hơn.

Tây Môn Khánh cười:

- Ngày tư ngày tết, đến nhà nào chẳng bị ép uống rượu, làm sao mà bớt được.

Đang nói chuyện thì Đại An đem thiệp vào thưa:

- Hà đại nhân thỉnh gia gia mừng chín tới dự tiệc thưởng xuân.

Tây Môn Khánh bảo Bá Tước:

- Đó, nhị ca thấy chưa? Người ta mời như thế này, không đi sao được.

Nói xong cầm thiệp lên coi, thì thấy có ba cái, một cái mời mình, một cái mời Ngô Khải, một cái mời Bá Tước, mỗi thiệp đều có hàng chữ "Văn sinh Hà Thừa Thọ lạy mời".

Đại An đứng bên nói:

- Gia nhân bên đó nói là Hà đại nhân chưa quen biết nhiều với Ngô Đại cữu và Ứng Nhị gia nên không dám đường đột mời, phải nhờ gia gia cho chuyển giùm.

Tây Môn Khánh đưa thiệp cho Bá Tước, Bá Tước cầm coi rồi tắc lưỡi:

- Thế này là làm sao đây, tôi chưa có chút lễ nào đưa tới Hà đại nhân, làm sao mà đi được.

Tây Môn Khánh bảo:

- Không sao, để tôi soạn lễ vật rồi nhị ca sai Ứng Bảo nó đem tới cho Hà đại nhân là được.

Đoạn quay lại bảo Vương Kinh:

- Người soạn hai lạng bạc, hai tấm khăn lụa, rồi viết thiệp, đề tên nhị gia đây cho ta.

Lại bảo Bá Tước:

- Thiếp mời của Vân Chỉ huy, nhị ca cầm rồi đẩy nhé, tôi khỏi phải sai người đưa đi.

Nói xong gọi Lai An, bảo đem thiệp mời của Vân Chỉ huy tới cho Ngô Khải, Vương Kinh viết thiệp xong, đưa cả thiệp và lễ vật cho Bá Tước, Bá Tước thâu nhận rồi đứng dậy nói:

- Cầm tạ đại ca bất tận, đại ca cho tôi về, rồi ngày kia tôi tới đây sớm, cùng đi với đại ca.

Nói xong cáo từ mà về.

Tối trưa, Nguyệt nương và ba tiểu thiếp trang điểm lộng lẫy, ngồi một cỗ kiệu lớn và ba cỗ kiệu nhỏ, vợ Lai Tước là Huệ Nguyên cũng được ngồi một cỗ kiệu nhỏ đi theo để hầu hạ. Bốn quân hầu đẹp đường đi phía trước, bốn gia nhân là Cầm Đồng, Kỳ Đồng, Xuân Hồng và Đại An đi phía sau, trực chỉ nhà Vân Chỉ huy.

Thê thiệp đi rồi, Tây Môn Khánh gọi gia nhân coi cổng là Bình An vào dặn:

- Bất cứ ai tới hỏi đều nói là ta vắng nhà, có thiệp đưa thì nhận là được rồi.

Bình An vâng lời trở ra canh cổng, không dám lơ là.

Tây Môn Khánh lại thấy đau lưng, chợt nghĩ tới mấy viên thuốc Diên thọ đan do Nhiệm Y quan cho, bèn sai gia nhân lấy ra uống, rồi xuống phòng Bình Nhi.

Như Ý mặc quần áo mới, đeo nữ trang, mặt tươi như hoa ra nghênh tiếp. Tây Môn Khánh bước vào sai Nghênh Xuân dọn rượu và đồ ăn ra. Nghênh Xuân dọn rượu xong, sang bên Kim Liên, cùng Xuân Mai đánh cờ giải trí.

Bên này, Tây Môn Khánh cùng Như Ý uống rượu, sau đó mặc dầu lưng đang đau, Tây Môn Khánh vẫn cùng Như Ý bày cuộc truy hoan.

Đến tối Nguyệt nương và ba tiểu thiếp mới về nhà.

Nguyệt nương nói với chồng:

- Hôm nay tiệc bên Vân Chỉ huy vui lắm. Vân phu nhân cũng đang có mang. Hai chúng tôi mời rượu nhau từ đầu tới cuối, rồi vui miệng ước hẹn là nếu một người sinh trai một người sinh gái thì sẽ trở thành thông gia, nếu cùng sinh con trai thì cho học cùng lớp cùng trường, mà cùng sinh con gái thì cho chúng nó kết làm chị em. Ứng nhị tâu đứng ra làm bảo chứng. Chàng thấy thế nào?

Tây Môn Khánh cười dài.

Hôm sau là sinh nhật của Kim Liên. Tây Môn Khánh dậy